gyok, keresztül fogok-e esni a földgömbön? Milyen mulatságos lesz, ha azok közé az emberek közé kerülök, akik fejjel-lefelé sétálgatnak! Úgy tudom, ezeket antipátiáknak nevezik. — Most mégis nagyon örült neki, hogy senkise hallja, mert mintha mégse így neveznék őket. — Majd meg fogom kérdezni, hogy mi a neve ennek az országnak. Kérem szépen nagysád, ez itt Új-Zeeland vagy Ausztrália? — Még pukkedlizni is próbált beszédközben. Képzeljétek el, hogy pukkedliztek a levegőben, miközben potyogtok. Azt hiszitek meg tudnátok csinálni? — És milyen tudatlan kislánynak fog majd tartani a nagysád, ha ilyeneket kérdezek! Nem, inkább nem is kérdezek semmit. Bizonyosan látom majd valahol kiírva.

Lefelé, egyre lefelé! Mit volt mit tenni, újra beszélni kezdett. — Micinek azt hiszem, nagyon fogok hiányozni ma éjjel. — (Mici cica volt). — Remélem, azért nem felejtik el uzsonnaidőben a tejescsészéjét. Mici, kedvesem, bárcsak itt lenn lehetnél velem te is! De jaj, félek, hogy a levegőben nem lesz számodra egér. Igaz ugyan hogy talán foghatsz egy denevért. Tudod, az egészen olyan, mint egy egér. Csak azt szeretném tudni, eszik-e a cica denevért. — Alisz most nagyon elálmosodott és mintegy félálomban kérdezte tovább:

— Eszik a cica denevért? Eszik a cica denevért? És néha így: — Ecik a szica denevért? Ecik a szica denevért? De mivel nem tudott felelni a kérdésre, egészen mindegy volt, hogy helyesen tette-e föl azt. Érezte, hogy mély álomba merül. Látta magát, amint Micivel sétál, kéz a kézben és nagyon komolyan azt kérdezi tőle: — És most, Mici, mondd meg nekem egészen őszintén: Ettél már valaha denevért? — Bumszti! Most hirtelen egy száraz levelekkel borított rőzsekötegre esett és a zuhanás véget ért.

Alisz csöppet sem ütötte meg magát. Abban a szempillantásban talpraugrott és föltekintett, de a feje fölött teljes sötétség uralkodott. Előtte azonban hosszú folyosó nyílt és abban még látható volt Tapsifüles, amint végigszáguldott rajta. Egy pillanat veszteni való idő sem volt. Alisz mint a sebes szélvész rohant utána és még hallotta, amint a nyuszi így sopánkodott: — Tapsifüleimre és szakállamra mondom, rettenetesen késő van! Alisz szorosan a nyomában volt, de egy fordulónál megint elvesztette szem elől. Hosszúkás, alacsony teremben találta magát, amelyet egy, a mennyezetről lelógó lámpasor világított meg.

Köröskörül ajtók voltak a terem falain, de valamennyi zárva. Alisz mindegyikhez odament, mindegyiket megpróbálta, egyik oldalról a másikra szaladt, aztán szomorúan tért vissza a terem közepére és nagyon szerette volna tudni, hogy most mit csináljon.

Hirtelen egy kis háromlábú asztalkára bukkant, ami tiszta merő üvegből készült. Nem volt azon semmi más, csak egy ici-pici kis aranykulcs. Alisz rögtön arra gondolt, hogy evvel talán kinyithatná valamelyik ajtót. De hasztalan! Hol a kulcslyuk volt túlnagy, hol a kulcs túl kicsiny, semmiképpen sem akart egyik se kinyílni. Amikor másodszor ment körül a szobán, egy alacsony függönyt vett észre, ami eddig föl se tűnt neki. Emögött volt egy kis, körülbelül tizenöt hü-